

acest lucru nu trebuie să ne întristeze, fiindcă ne-am predat lui Iisus Hristos, Viața noastră. Lupta e necesară, ca viața noastră să fie binecuvântată. Dacă vrem să izbândim în ea, să nu ținem în noi nicio amărăciune împotriva altuia, să nu ne amestecăm în viața niciunui om, să nu silim pe nimeni, să nu rănim pe nimeni, să nu supărăm pe nimeni, nici să fim supărați pe altul. Relațiile noastre sociale să fie firești și simple. Să simțim că toți

ceilalți și cu mine suntem unul și același lucru, socotindu-ne „una cu toți”, desigur, fără să ne schimbăm cugetul sau viața și petrecerea noastră. Atunci rugăciunea e ușoară. E de ajuns să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în noi, ca țărâna care seamănă și așteaptă ploaia de la Dumnezeu.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Cateheze și cuvântări vol.1*, Editura Deisis

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 23 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 24 septembrie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Siluan Athonitul
Sâmbătă 26 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 27 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 2 Corinteni 9, 6-11; Ev. Luca 5, 1-11; glas 7, vs. 5 → Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) ; → Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești; → Sfinții Mucenici Calistrat și Epiharia

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

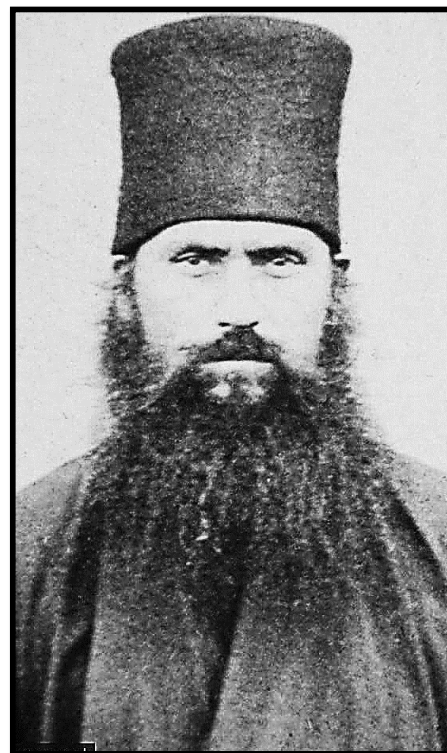

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Iată, ochii Domnului spre cei ce nădăjduiesc în mila Lui
ca să mântuiască sufletele lor.” – Ps.32, 8

Nr. 356 / 20 septembrie 2020

DOMNUL MILOSTIV NE AUDE

Sufletul care iubește a osândi pe ceilalți, sau care este neascultător sau neînfrânat, sau care și-a părăsit pocăința, nu va putea scăpa de capcanele dracilor și a se slobozi de gânduri rele; dar de va plânge pentru păcatele sale și va iubi pe fratele, Domnul îi va da lacrimi pentru întreaga lume. „O, Doamne, dă mie lacrimi, ca sufletul meu să plângă din dragoste pentru fratele zi și noapte”.

Și iată, Dumnezeu ascultă rugăciunea și dă sufletului multe lacrimi. Se bucură Domnul nostru când noi, în rugăciune pentru oameni, vărsăm lacrimi din dragoste, și milostiv ne aude.

*

Într-o zi mi-a venit gândul să cumpăr niște pește proaspăt. Nu aveam banii mei, ci erau ai mănăstirii, și puteam cumpăra, dar

SFÂNTUL SILUAN ATONITUL

1866 – 1938

† 24 SEPTEMBRIE

n-am vrut să-mi stric rânduiala vieții. Gândul, în schimb, mă atrăgea și a ajuns până acolo că și în biserică, la Liturghie, și acolo aveam peștele în minte. Atunci am înțeles că era de la vrăjmașul și am cunoscut milostivirea lui Dumnezeu, că harul te ajută să mănânci puțin, pe când dracul te împinge la îmbuibare și la îndulcire cu hrana. Trei zile m-a muncit acel gând și de-abia m-am smuls de la el, cu rugăciune și lacrimi. Iată cât de greu este să te lupți până și cu aceste gânduri mici.

*

Îmi amintesc că stăteam cândva la vecernie în Paraclisul Acoperământului Maicii Domnului; duhovnicul, Părintele N., citea acatistul. Uităndu-mă la el, îmi vine gândul: Ieromonahul este gras; nu poate face închinăciuni până la pământ. În acea clipă, eu însumi am început să fac o închinăciune și dintr-odată cineva nevăzut m-a lovit în șale; îmi venea să strig: „Țineți-mă!”, dar nu am putut, din pricina durerii ascuțite. Astfel, Domnul cu milostivire m-a pedepsit, și așa mi-a dat să înțeleg că pe nimenea nu trebuie să judeci.

*

Sunt un mare păcătos, dar am văzut marea iubire și milostivire a Domnului față de mine. În anii când eram flăcău, mă rugam pentru cei ce

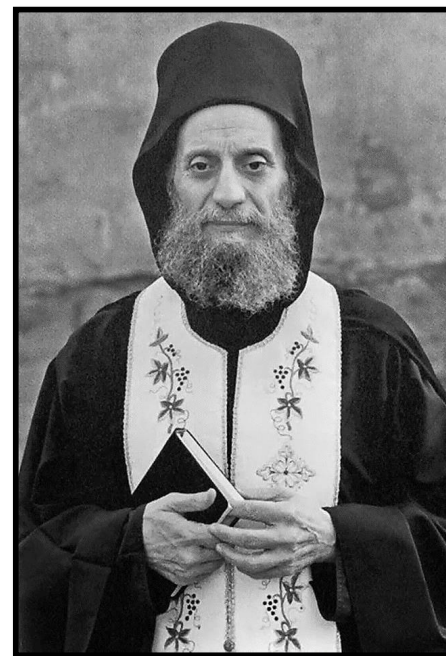
mă ocărau; spuneam: „Doamne, nu le socoti lor păcatele lor față de mine”. Dar, deși iubeam să mă rog, totuși n-am scăpat de păcat. Domnul însă nu și-a adus aminte de păcatele mele și mi-a dat să iubesc oamenii, și sufletul meu dorește ca lumea întreagă să se mântuiască și să fie în Împărăția cerurilor, să vadă slava Domnului și să se desfăteze de iubirea lui Dumnezeu.

Judec după mine însumi: dacă Domnul m-a iubit atât, aceasta înseamnă că pe toți păcătoșii El îi iubește ca și pe mine. O, iubire a Domnului! N-am putere să o descriu, căci e nemăsurat de mare și minunată. Harul lui Dumnezeu dă putere de a iubi pe Cel iubit.

*

Odată, după rugăciune, ședeam și gândeam: „Nu mi-e a muri”. Și zic: „Doamne, Tu vezi inima mea, cum nu voiesc eu a muri. Când cineva nu și-a văzut de mult părinții, cu bucurie se duce către ei, dară pe Tine, Milostive Doamne, sufletul meu Te cunoaște, și totuși nu-mi vine a muri”. Și primesc răspuns în suflet: „Aceasta pentru că puțin Mă iubești”. Și foarte adevărat, puțin iubesc eu pe Domnul.

Sursa: **Cuviosul Siluan Athonitul**, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Editura Deisis

ARHIMANDRITUL EMILIANOS SIMONOPETRITUL

1934 – 2019

DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEȘTE-MĂ!

PARTEA A II-A

Atunci când vrem să ne dedicăm rugăciunii lui Iisus, avem o problemă. Suntem închiși în preocupările noastre, presați, obosiți, dezamăgiți, trăim cu spaimă, nu izbutim să fim liberi de gânduri, de patimi, de tulburări. Ne ostenim numai ca să putem dormi,

iar ca să ne veselim trebuie să luăm o chitară sau să găsim o altă distracție. Asta nu e viață! Ne obosește și nu ne lasă să ne rugăm cât și cum vrem. De aceea, Părinții ne asigură că numai cuvintele lui Dumnezeu răcoresc sufletul, iar cuvântul lui Dumnezeu întărește sufletul, așa cum vinul întărește trupul.

Cuvântul lui Dumnezeu e în Scriptură și la Sfinții Părinți. Când studiem asemenea cărți și mai cu seamă cele ale Părinților ascetici, când suntem atenți la munca noastră, când ne ostenim în viață, necruțându-ne puterile și gândurile pentru îndeplinirea obligațiilor cotidiene, atunci viața noastră e într-un fel o asceză cotidiană, atunci această asceză și studiul netezesc terenul sufletului, ca să se facă în stare să urce spre cele de sus.

Ca să te rogi, trebuie să ai un element care e neapărat necesar să-l cultivi. Așa cum suntem atenți la sănătatea trupului nostru, tot așa trebuie să fim atenți și la sănătatea sufletului. E necesar să fim bucuroși. Atunci când obișnuim să ne rugăm, bucuria lui Hristos ne face să ne bucurăm încă și mai mult. Prin urmare, întrucât e comuniune cu Dumnezeu, rugăciunea e făcătoare de bucurie. Desigur, avem de purtat și lupta noastră împotriva păcatului, împotriva patimilor. Dar nici